

Til:
Rette vedkommende

Fra:
Maren Anna Lervik Dam

Vår ref.
09/1398-13/SF-470, SF-573, SF-711,
SF-821, SF-900//MLD

Dato:
05.11.2009

Anonymisert versjon av sak 09/1398

Likestillings- og diskrimineringsombudet viser til klage fra A mottatt den 12. juni 2009.

I klagen hevder A at politiet i X nektet henne å kjøre bil den 5. juni 2009, fordi de feilaktig mistolket hennes funksjonsnedsettelse som ruspåvirkning. Hun mener at hun ved dette ble diskriminert på grunn av sin funksjonsnedsettelse i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 4.

Likestillings- og diskrimineringsombudet har vurdert saken og kommet til at politiet i X ikke har handlet i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Likestillings- og diskrimineringsombudets uttalelse kan bringes inn for Likestillings- og diskrimineringsnemnda for full overprøving. Klagefristen er tre uker fra A har mottatt dette brevet. Se vedlagte orientering.

Sakens bakgrunn

Likestillings- og diskrimineringsombudets presentasjon av sakens bakgrunn bygger på de skriftlige redegjørelsene fra partene i saken.

A har diagnosen legemiddelutløst dystoni. Dystoni er en medisinsk betegnelse på en gruppe tilstander med ufrivillige muskelsammentrekninger. I As tilfelle har dystonien medført at hun har måttet trekke alle tennene, og dermed fått en utydelig tale. A opplyser også at hun lider av depresjon og periodiske angstanfall. As sykdom medfører at hun lett kan oppfattes som ruspåvirket.

Klagen gjelder inndragelse av bilnøkler den 5. juni 2009. I følge partenes skriftlige redegjørelser var det As tidligere samboer, B, som disponerte As bil den aktuelle dagen. B kjørte bilen hjem til As bolig i alkoholpåvirket tilstand. A ringte til politiet for å melde fra om dette. Etter at politiet hadde påvist at B var alkoholpåvirket inndro de bilnøklerne frem til neste dag.

A opplyser at hun ba politiet om å levere tilbake bilnøklerne samme dag som nøklene ble inndratt. Hun hevder at politiet allikevel beholdt nøklene til neste dag fordi de mente at også hun var ruspåvirket. I følge A informerte hun politiet om sin diagnose, og at symptomene kan mistolkes som ruspåvirkning. Politiet ville ikke godta denne forklaringen, og ville heller ikke foreta en promillekontroll.

Politiet bestrider at de la til grunn at A var ruspåvirket. Politiet opplyser at de holdt tilbake nøklene over natten fordi de mente det var fare for at B kunne få tak i bilnøklerne, og fortsette kjøringen, dersom nøklene ble utlevert til A.

Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven

Likestillings- og diskrimineringsombudet håndhever blant annet diskriminerings- og tilgjengelighetsloven. Loven forbyr direkte og indirekte diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne. Denne saken reiser spørsmål om direkte diskriminering.

Med direkte diskriminering menes at en handling eller unnløtelse har som formål eller virkning at personer på grunn av nedsatt funksjonsevne blir behandlet dårligere enn andre blir, er blitt eller ville blitt behandlet i en tilsvarende situasjon, jf. § 4 andre ledd.

I diskrimineringsaker gjelder en regel om delt bevisbyrde, jf. diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 13. Dersom det foreligger omstendigheter som gir grunn til å tro at diskriminering i strid med loven har funnet sted, går bevisbyrden over på den innklagede, som må sannsynliggjøre at diskriminering likevel ikke har funnet sted.

En påstand om diskriminering er alene ikke tilstrekkelig til at bevisbyrden skal gå over på den innklagede. Omstendighetene i saken må støtte opp under påstanden om diskriminering, jf. Ot.prp. nr. 44 (2007-2008) s. 191.

Likestillings- og diskrimineringsombudets vurdering

Spørsmålet saken reiser er om politiet i X har behandlet A dårligere enn andre fordi hun har nedsatt funksjonsevne, og dermed diskriminert A i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 4, første ledd, jf annet ledd.

Ombudet må først ta stilling til om det foreligger omstendigheter som gir grunn til å tro at diskriminering har skjedd, jf § 13.

I den aktuelle saken påstår A at politiet beholdt nøklene til neste dag fordi de feilaktig mente at hun var ruspåvirket. A kan imidlertid ikke fremlegge dokumentasjon som støtter opp under denne påstanden.

Politiet hevder på sin side at de beholdt nøklene av frykt for at As tidligere samboer, B, skulle få tak i nøklene hvis de utleverte dem til A.

Ingen av partene har kunnet vise til konstaterbare omstendigheter til støtte for sin versjon av hendelsesforløpet. Det er med andre ord påstand mot påstand. En påstand alene er ikke tilstrekkelig til at bevisbyrden går over på den innklagede. På denne bakgrunn finner ombudet ikke grunn til å tro at det har skjedd brudd på diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 4, jf § 13.

Konklusjon

Likestillings- og diskrimineringsombudet konkluderer etter dette med at politiet i X ikke handlet i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven da de holdt tilbake As bilnøkler den 5. juni 2009.

Med vennlig hilsen

Beate Gangås
Likestillings- og diskrimineringsombud